

sense, tenim per un igual aquella sagrada obligació, o, ço que és el mateix, igual dret de vetllar curiosament pels orfes, però en certa manera i moralment, la tenim més encara, nosaltres, els metges de Catalunya, que per nostre avantatge, en un moment de bellíssima i conscient efusió, sabérem bastir-nos el NOSTRE SINDICAT, sublimació del qual serà un dia el Casal, i a no trigar tant encara, la Cooperativa, que vindran a afegir-se i complementar la santa obra de la incomparable Mutual i de la pietosa Caixa de Beneficència que de tants de planys s'ha fet eco, i tantes de llàgrimes ha aixugat. En consciència ens pertoca estretament no negligir-lo mai aquell dret que sens dubte és un de tants mitjans dels que podem servir-nos per a l'acompliment del "Manament únic" de la nostra religió, mestriolament dogmatitzada pel doctor Proubasta: "Que ni un sol metge, ni una sola esposa de metge, ni cap fill de metge, sentin l'aspror de la misèria", i a la virtualitat del qual es deu, en un tot, la vida del Sindicat, el qual, de no haver-se només preocupat del millorament material i directe dels seus afiliats, a hores d'ara, merescudament i ignominiosa, hauria mort ja, víctima del seu pecat d'egolatria.

El *senyor-estevisme* no és pas mereixedor d'altra cosa.

Avui, però, el Sindicat, compta en el seu actiu l'haver remeiat moltes miserioses nafres de la classe i, ço més bell encara, ha cuidat sempre molt que el *remei* no anés embolicat amb el paperet de l'almoina, del que se sap que, per finet que sigui, per satinat que vagi, per lluentor que tingui i sigui quina sigui la color amb que es

presenti, sempre el remei en rep un rescim, un mal-regust, que a moltes carnadures (llegeixi's dignitats) no els prova.

Tot, tot pot fer-se amb l'ajuda de Déu... i la nostra voluntat.

No sé acabar sense fer retret d'un escandalós contra-sentit que s'escau amb els segells, els quals com hem vist i avui no abasten per al sosteniment del "Colegio del Príncipe de Asturias", almenys de la manera suficient i dignament fogaçada que caldria i és de desitjar, i, així i tot, els Collegis Provincials (i fent servir els orfes d'arcabot) se n'aprofiten en un 25 per cent que, si no per llei, almenys lícitament a aquells solament correspondria (els segells diuen secament: *Colegio del Príncipe de Asturias para huérfanos de médicos*. No acaba encara aquí la legal immoralitat, per tal com aquell 25 per cent, diu el referit R. D. i diuen els "Estatutos de los Colegios provinciales de médicos", serà un dels cursos destinats a engroixir el fons social de *los Colegios provinciales* que, naturalment, és de tots els col·legiats, àdhuc d'aquell que en la seva vida no hagi emprat cap segell i cada dia lliuri, no obstant, certificacions facultatives de *todo género*.

Comentaris? No en calen. Diguem i remaquem ben bé, però, que el metge que expedeix certificats i no hi afegeix el segell dels orfes, sitia de fam els aixoplugats al Col·legi, barra la porta als que hi truquen i de retop s'aprofita a les seves espatlles.

Heu-vos-el aci el nostre mancamment, el nostre pecat de cada dia!

Selva.